

νης τὸν Κ. Μιφφῖνον, ὅστις ἐφαίνετο ἀσθενὴς εἰς ἄκρον.

‘Ο θάλαμος ἦτον εἰς ἀταξίαν, ἀκαθάρτος, ἀμυδρον φῶς ἐκοκκίνιζε μόλις ἐπὶ τινος ἐσχάρας σκωριαμένης.

— Καλὰ, κύριε Κοῦμβε, μοι ἐφέρατε τὰ ὑποδήματά μου. Ἀλλοίμονον! δὲν νομίζω νὰ μὲ χρειασθῶν ποτέ· εἶμαι νάκιστα.

— Λυποῦμαι παραπολύ, κύριε, παραπολύ, τῇ ἀληθείᾳ . . . ὦ ἔ. Καθεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχει τὰ δεινά του ὁ μὲν τὴν ἀσθένειαν, ὁ δὲ, τὴν δυστυχίαν ἢ ἄλλοτι . . . ὦ ἔ.

Ἡ γυναῖκα μου ἐξηλθε πρὸ δύο σχεδὸν ὥρων διὰ νὰ ζητήσῃ, νομίζω, τίποτε νὰ φάγωμεν· ἀπὸ χθὲς δὲν ἔδειπνήσαμεν, δὲν ἤξεύρω τῇ ἀληθείᾳ πῶς θὰ κάμωμεν νὰ σὲ πληρώσωμεν.

Τὰς λέξεις αὐτὰς εἰπὼν, ὁ ἀσθενὴς ἀφῆκε στεναγμὸν ὑπόκωφον. ἐκφράζοντα πᾶν ὅ,τι ἐδοκίμαζε τὸ σῶμά του καὶ ἡ ψυχὴ.

‘Ο Δαβὶδ καθ’ ἑαυτὸν ἐλογίζετο.

— Δέκα σολῖδια διὰ τὸ οἰκνμά μου, καὶ δεκαοκτὼ διὰ τὴν ἐργασίαν, ἣν μέλλω νὰ φέρω εἰς τὸν ἄλλον . . . ναί, τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν.

Ἐπειτα προσέθεσε μεγαλοφώνως.

— Διὰ τὴν πληρωμὴν μου, κύριε Μιφφῖνε, μὴν ἀνησυχεῖτε παντελῶς. Νὰ φροντίσετε μόνον πῶς νὰ γίνετε καλὰ, καὶ ὅταν θὰ ἤμπορῇτε νὰ περιπατήτε, κάμετε νέαν τρύπαν εἰς τὰ ὑποδήματα ταῦτα, διὰ νὰ τὰ δώσετε νὰ σᾶς τὰ ἐπισκευάσῃ ὁ γέρο-Κοῦμ-βος καὶ ὅπότεν δυνήθῃτε τὸν πληρώσετε . . . ὦ ἔ!

‘Ο ἀσθενὴς ἤνοιξε τοὺς ἀποκαμωμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐθεώρησεν ἐκπεπληγμένος τὸ μελαψὸν πρόσωπον τοῦ Δαβὶδ τὸ πρὸς αὐτὸν κλίνον, τέλος ἐκτείνων αὐτῷ τὴν ἰσχνὴν χεῖρα του, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— ‘Ο Θεὸς ἄς σὲ εὐλογήσῃ! τί καλοῦ ἀγαθία . . . Ἀλλὰ σῦρε δλίγον τὸ παραπέτασμα, φίλε μου, ἐὰν εὐαρεστήσῃαι. τὸ φῶς τοῦτο εἶναι πολὺ δι’ ἐμέ.

Τὸ φῶς τοῦτο ἦτο ὁ ἥλιος, ὅστις παρעוּתוֹ εἶχε φωτίσει τὸν μικρὸν θάλαμον. καὶ μία ἀκτίς εἶχε σταθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πτωχοῦ γέροντος ἐμβαλλοματᾶ.

Μετά τινος στιγμᾶς ὁ Δαβὶδ εἶχεν ἐξέλθει ἄλλ’ ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἥδη μεταβεβλημένον· ἡ καρδία του ἐδοκίμαζεν ἡδονὴν τινα, ἥτις τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητος του, ἐν τῷ μέσω τῶν φωτοχύτων ἀπὸ τὸν ἥλιον πεδιάδων καὶ τῶν παγνιδίων, τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Τὸ ὄμμα του εἶχε γίνε στερερότερον, γοργότερον. Αἱ λέξεις αὗται καλοκαγαθία . . . ἀντήχουν θελκτῆριοι εἰς τὰς ἀκοάς του.

Φρικώδης τις κραυγὴ τὸν ἀπέσπασε τῶν ὀνειροπολήσεων του τούτων. Εἶδεν ἵππον ὀργίλον ἐφορμῶντα βιαίως κατ’ αὐτοῦ, ὡς ἡ ἀστραπὴ ἐπὶ αὐτοῦ ἐκάθητο ὠραία νεᾶνις, ἀμαζώνισσιν ἐνδεδυμένη ἥτις περίφοβος, καὶ λυσικόμος δὲν ἐκράτει πλέον τὰς ἡνίας.

— Δυστυχία! ὦ ἔ. . . Διὰ τὴν σταματᾶ καὶ νεῖς τὸν ἵππον; Κᾶνεῖς . . . ἐγὼ λοιπὸν, θὰ τὸν κρατήσω.

Καὶ ἐχύθη, εὐθὺς ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του, καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον· ἡ κεφαλὴ τῆς νεᾶνιδος, λειποθυμησάσης, ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς. Πληθὺς δι-αβατῶν καὶ γειτόνων ἔτρεξαν οἱ μὲν συμβουλευόντες ἐκεῖνο, οἱ δὲ τοῦτο· ἦλθε δὲ καὶ τις ἵππεὺς, ὡρὸς ὡς ὁ νεκρὸς, καὶ ἠρώτησεν ἐὰν ἡ νεᾶνις ἐπληγῶθη.

‘Οχι, κύριε, ἐφώναξαν εἰκοσιν ἄνθρωποι ὁμοφώνως.

λειποθυμημένη μόνον εἶναι. ‘Ο ἄνθρωπος, εὐτὸς ἐ-δῶ, τὴν ἐγλύτωσε· ἰδοὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κύριε.

Ἀλλ’ ὁ Δαβὶδ, ὡς ἔχων ἄλλην φροντίδα, διῆλθε τὸ πλῆθος καὶ ἀνεχώρησεν. ‘Ο ἵππεὺς ἐνησχολεῖτο νὰ μεταφέρῃ τὴν νεᾶνίδα ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου φαρμακοπώλου τινος, εἰς τρόπον ὥστε ὁ Δαβὶδ ἐφυγε χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ. Τὸ πλῆθος ἐψιύρι-ζε.

— Βλέπετε τὸν πλούσιον αὐτὸν ἄνθρωπον· δὲν σκέπτεται καὶ νὰ δώσῃ κατὶ εἰς τὸν πτωχὸν ἐκεῖ-νων, ὅστις ἐξέθεσε τὴν ζωὴν του διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν νέαν.

Δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐφθασαν τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ διέταξαν εἰς τοὺς δυσηρεστημένους ν’ ἀποσυρθῶσιν.

Ὡ ἔ! εἶπε καθ’ ἑαυτὸν ὁ Δαβὶδ, ἀπομακρυνθεὶς τῆς σκηνῆς ταύτης· ἤθελον νὰ ἤξεύρω ἐὰν τοῦτο καλεῖται ἐνέργεια;

‘Ο Δαβὶδ λαβὼν ἀπὸ τὸν ἄλλον πελάτην του δεκαοκτὼ σόλδια διὰ τὴν ἐργασίαν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἄνεμος ψυχρὸς ἐσούριεν εἰς τὰς ἀκοάς του, ἤγειρε κορνιστὸν καὶ τοῦ ἠνώχλει τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλ’ ὁ πτωχὸς δὲν ἐφυλάττετο τῷ ἐφαίνετο, ἐξεναντίας ὅτι ἔκαμνεν ὀλιγώτερον ψῆχος παρὰ τὸ σύννηθες. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐγερωθῇ ἀπὸ νάρκω-σιν τινα θερμότης γλυκερὰ διεχέετο εἰς τὰς φλέβας του· ἐσκέφθη ὅτι τὸ πνεῦμα εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλή-θειαν, καὶ ὅτι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες εἰσχωροῦν ἐνίοτε μέχρι τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλως, διὰ τὴν ἐδοκίμαζεν ἐνδομύχως τοσαύτην εὐτυχίαν, χωρὶς πρὸς τοῦτο τίποτε νὰ κάμῃ;

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟ ΤΥΜΠΑΝΟΝ.

Οἱ ἄνθρωποι ζητοῦσι καταδυστυχίαν τὰ μαθήματα τῆς πείρας εἰς μόνον τὰς σπουδαίας πράξεις, αἵτινες ἐνδιαφέρουσι τὴν τύχην των ἢ τὴν τιμὴν των. Παρα-μελοῦσι τὰ ἀπειρα διδάγματα, αἵτινα ὁσημέραι γεν-νῶνται περὶ αὐτοὺς ἐκ τῶν κοινωτέρων γεγονότων. Ὑποχρεωμένοι νὰ βαδίζωσι τὴν δυσκολὴν ταύτην ὁδὸν τοῦ βίου, δὲν αγωνίζονται παντελῶς νὰ ἀναγνωρίσω-σι τὴν καλὴν διεύθυνσιν διὰ τῶν τάφρων ἢ τῶν βά-των· χρειάζονται εἰς αὐτοὺς βράχοι ἢ μεγάλα δένδρα. Ἀλλ’ ἀμφοτέρω ταῦτα σπανίως ἀναφαίνονται, ἐνῷ μυ-ρίαι πρὸς τοῦτο μαθήματα ἀπαντῶμεν εἰς ἕκαστον βῆ-μα· τὸ πᾶν ὁμῶς εἶναι νὰ ἰδῶμεν αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἐν-νοήσωμεν.

Διανοούμενη χθὲς ταῦτα ἀκούων τὸ τύμπανον παι-δίου τινος.

Τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι φίλου μου τινος· ἔχει ὅλα τὰ θελγνῆτρα τῆς πενταετοῦς ἡλικίας, τὴν ὑγίαν ἥτις ἐπαν-θεῖ ἐπ’ αὐτοῦ, τὴν χαρὰν, ἥτις τὸ φαίδρυνει, τὰς θω-πείας, αἵτινες σὲ συγκινῶσι. Τὸ ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του, τὸ εἶ-δον αὖξον, καὶ ἤθελον εἰπεῖ ὅτι τὸ ἀγαπῶ ὡς υἱόν

μου, ἐὰν δὲν ἐγνώριζον τί θὰ εἶπὼν νὰ ἦναι τίς πατήρ.

Προχθες τὸ εὔρον ἱστάμενον ἐμπροσθεν ἐργαστηρίου τινος παιγνίων, μὲ ὀφθαλμοὺς κατανοικοῦς, τὰς χεῖρας κρεμασμένας, καὶ ἐν ἐνὶ εἰς ὄλῃν εὐρισκόμενον τὴν ἑκαστὴν τῆς ἐπιθυμίας. Τὸ ἔλαβα διὰ τῆς χειρὸς, τὸ περιέφερον διὰ τὴν ἰδίαν ὅλα τὰ παίγνια, καὶ τῇ εἶπον νὰ ἐκλέξῃ. Ἀπρονόητος ἀδελφὸς μετὰ βραχείαν τινα ἀβεβαιοσύνην, τὸ παιδίον ἐκλεξεν ἕνα τύμπανον.

Ἐκτοτε τὸ ἀκούω ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρωίας ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, δοκιμάζον ὅλας τὰς μουσικὰς μηχανὰς. Ἐὰν ἀρχίσω ν' ἀναγινώσκω, μὲ συνοδεύει διὰ τινος κλήσεως, ἐὰν θέλω νὰ σκεφθῶ, τυμπανίζει βῆμα ταχύ· ἐὰν ὀμιλῶ, μὲ κατενοχλεῖ κτυπῶν τὸ τῆς ὑποχωρήσεως. Ἀδύνατον ν' ἀπολαύσω στιγμὴν ἡσυχίας! πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὁ ἄχαρις μουσικὸς εἶναι παρὼν, κτυπῶν ἐπὶ τοῦ τυμπάνου του. Ἀπαντες εὐρίσκονται εἰς ἀνησυχίαν, καὶ εἰγώ, ὅστις πρὸ παντός ἄλλου ἀνησυχῶ, δὲν τολμῶ τίποτε, ἀλλ' εἰπῶ, διότι αἰσθάνομαι τὴν πρώτην αἰτίαν τοῦ κακοῦ τοῦ ἡγόρασα τὸ τύμπανον.

Πόσοι ἄνθρωποι καθεκράστην πράττουσιν ὅ, τι ἔπραξα καὶ ἐγώ, καὶ προετοιμάζουσιν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ὅ, τι βραδύτερον μέλλουσιν νὰ καταρῶνται.

Σεῖς, ἐμπρώτοις, οἱ κυβερνῶντες εἴτε οἶκον, εἴτε ἐπιβράτειαν, καὶ οἵτινες ὑποχρεῖν τε τοὺς ὑπείκοντας ὑμῖν εἰς ὅδον ἀναφελούς δόξης, διδάσκοντες αὐτοὺς νὰ ποιῶσι θόρυβον, ἢ μᾶλλον νὰ ἦναι εὐτυχεῖς!

Σεῖς, οἵτινες παρέχετε τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν ἐνδόσιμον κατηγορίας, τὴν ἐποίαν ἀκολούθως διαδίδουσιν πανταχοῦ κατὰ τοῦ ὀνόματός σας.

Σεῖς, οἵτινες ὑποδεικνύετε εἰς διάπυρον φαντασίαν ματαιὰς ἐλπίδας, δι' ὧν αὕτη θέλει σᾶς βασανίζει ἀκαταπαύστως.

Σεῖς, οἵτινες ἀποσπᾶτε τοὺς εἰρηνικοὺς ἐκ τοῦ καταφυγίου τῆς ἡσυχίας των, διὰ νὰ τοὺς ῥίψετε εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἐνεργείας.

Σεῖς, τῶν ὁποίων ὁ κάλαμος εἰς τὸν τυχερὸν ἀπονέμει τὸν ἔπαινον ἢ τὴν μομφὴν χωρὶς νὰ γνωρίζετε τί πρὸς τοὺς ἄλλους ὀφείλετε καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς!

Δὲν κάμνετε τῷ φόντῳ πάντες ὑμεῖς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅ, τι ἔκαμα καὶ ἐγώ πρὸς τὸ παιδίον; δὲν τοῖς δίδετε τῷ φόντῳ ἐν τύμπανον;

Ἡ κρούσις τοῦ θὰ σᾶς ἀκολουθεῖ πολὺν καιρὸν καὶ πανταχοῦ. Εἶθε νὰ ἦναι τοῦτο ἀπλὴ τις λύπη, καὶ οὐχὶ τύφῃς συνειδήσεως.

Ἄλλ' ἀκούω τὸν μικρόν μου γείτονα θρηνοῦντα. Πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ πατήρ του ἠθέλησε νὰ τῷ ἐπιβάλῃ σιωπὴν διὰ τινος ὥρας· ἀλλὰ τὸ παρήκον παιδίον ἐξηκολούθει τὸν θόρυβόν του, ἕως ὅτου ἔθραυσε τὸ τύμπανον.

Εὐφραδὲς παράδειγμα δι' ὅλους ἡμᾶς, οἵτινες καταχρώμεθα τῶν ἡδυνῶν ἢ τῆς δόξης. Ἐπὶ τέλους ἡ σαυροφύτης τῆς τύχης μᾶς παραιτεῖ, ὡς ὁ πατήρ τὸ ἰδιοτροποῦν τέκνον του· ὅταν ὁ θόρυβος τῆς εὐδαιμονίας μας ἐνοχλήσῃ τοὺς περὶ ἡμᾶς, κρούουσιν οὗτοι, ὁ θόρυβος ἀέννυται, καὶ ἐν μόνον μᾶς μένει, νὰ θρηνῶμεν τὸν ἀπωλεσθέντα ὁθαυρόν.

Παρηγορήσου, δυστυχὲς τέκνον! ὅ, τι θρηνεῖς θέλει ὅσον οὕτω ἀντικατασταθῇ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ δοκιμασίαι θέλουσιν ἐπέλθαι σκληρότεροι, καὶ θέλεις μάθει ἐξ ἰδίων παλημάτων, ὅτι ὅστις πειεῖ πολὺν χρό-

νον, θέλει εἰδῆ μέχρι τέλους τὸ τύμπανόν του τεθραυμένον.

(Magazin Pittoresque).

Ἡ ΣΑΛΠΙΓΞ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ.

Πολὺς λόγος ἐγένετο ἐσχάτως εἰς Βερσαλλίας περὶ τινος συμβάντος, λίαν μὲν παραδόξου, ἀλλὰ δυσκόλου πρὸς ἐξιστόρησιν. Ἰδοὺ τὸ συμβάν, ὅπως ἐκθέτουσιν αὐτὸ αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες.

Εἰς νέος ἱερότροφος, ἔχων ὀλιγίστην κλησιν πρὸς τὸ μέλλον ἐπάγγελμά του, μετέβη ἵνα διέλθῃ εἰς Βερσαλλίας τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν εἰς οἰκίαν ἐξαδέλφου τινος, κυρίας εἰς ἄκρον ἐπαγωγικῆς, ὥρας, συνετῆς καὶ ἐπὶ πάσῃ τοῦτοις χήρας.

Ἐσπέραν τινα τοῦ φθινοπώρου, ὁ ἐξαδελφός καὶ ἡ ἐξαδέλφη, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ μακρὸν περίπατον, εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν. Κατὰ δυστυχίαν, ἡ οἰκία αὐτῆς δὲν εἶχε παρὰ μίαν μόνην ἐξοδον, καὶ εἰς τὴν ἀπουσίαν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἡ θεραπαινὶς εἶχεν εἰσαῖξει σαλπικτὴν τινα τῶν καραβινοφόρων, συγγενὴ τῆς, ἄνδρα μεγαλόσωμον καὶ ἀδύνατον ἔχοντα στόμαχον, τὸν ποῖον ἡ παιδικὴ ἐπάσχιζε ν' ἀνορθώσῃ μετὰ ζυμὸν κρέατος καὶ φρυγανίας ἄρτου. Κρίνατε εἰς ποίαν ἀμηχανίαν εὐρέθη τὸ ζεῦγός μας συλληφθὲν εἰς τὴν φωλεάν. Ἡ θεραπαινὶς ἐπανέρχεται σπεύδουσα, ὅσον ἐδυνήθη, εἰς τὸ μαγειρεῖόν της, ὁ δὲ σαλπικτῆς, ἀφοῦ ἤνοιξεν ἀνωφελῶς πολλὰ ἀρμάρια, μὴ δυνάμενα νὰ τὸν χωρήσωσι, κατέφυγεν ὑπὸ τὴν κλίνην τῆς κυρίας δὲ Λά...

Ἡ οἰκοδεσποινὴ εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἀφοῦ ἀπεχαιρετίσθῃ ἀπὸ τὸν δειλὸν καὶ συνεσταλμένον ἐξαδέλφον της. Ἦτο δὲ εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ ἐνδύθῃ τὴν νυκτερινὴν τῆς ἐνδυμασίαν, ὅτε στρεφόμενη παρατηρεῖ αἶφνης, τίνα; ... τὸν ἱερότροφόν μας γονυκλιτῇ ἐμπροσθεν τῆς, μὲ βλέμμα ἱκετευτικὸν καὶ μὲ βραχίονας τεταμένους, ὡς ποτε ὁ Ρουσσώ, ἐνώπιον τῆς κυρίας Βαζίλ.

— Δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ! ἐξαδέλφε, ἀνακράζει ἡ κυρία δὲ Λά... ἐκπαλγέισα, ἐγείρου, ἐξελεθε! Τί θὰ εἶπῃς δι' ἐμέ, ἐὰν μάθωσιν ὅτι εὐρίσκεσαι ἐνταῦθα; λησμονεῖς ποῖα εἶμαι, καὶ πρὸ πάντων ποῖος εἶσαι ἡ σοφολογιότης σου; ...

— Ἐξαδέλφη μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱερότροφος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἄλλην κλῆσιν ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ ἀγαπῶ δὲν ἔχω, καὶ οὐδεμία δύναμις τοῦ κόσμου ἰσχύει νὰ μ' ἀποσπάσῃ ἐντεῦθεν, καὶ ἂν ἐμελλὰ ν' ἀκούσω ἡχοῦσαν εἰς τὰς ἀκουάς μου τὴν σάλπιγγα τῆς τελευταίας παρουσίας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ καραβινοφόρος μας, ὅστις ἐστενοχωρεῖτο πολλὸν, ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ τῆς σάλπιγγα καὶ ἤχησε δεύτερόν τι ἐμβατήριον.

T r r r r λὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ.

Ἡ κυρία Λά... ἀφίνει κραυγὴν ὁ ἱερότροφος φεύγει δρομαῖος, ὁ δὲ καραβινοφόρος ὠφελούμενος ἐκ τοῦ γενικοῦ τρόμου, ἐπιστρέφει εἰς τὴν πρωτοφυλακὴν του, ὅθεν στιγμιαίως ἀπεμακρύνθη.

Ὁ αἰσθηματικὸς μας ἱερότροπος λοιπὸν δὲν εἶχεν ἀρκετὴν γενναϊότητα, καὶ τοὶ ὀρκισθεῖς, νὰ μείνῃ γο-

νυπετής πρὸ τῆς λατρευομένης γυναῖκος, ἅμα ἤκου-
σεν ἤκουσαν τὴν τρομερὰν σάπιγγα τῆς τε·
λ ε υ τ α ί α ς πα ρ ο υ σ ί α ς !

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΚΟΝΟΣ.

Ἐπάρχει σήμερον ἐν Γαλλίᾳ φυσικός τις, ἡ μά-
λιν θαυματοποιὸς ἐνδύματι Κόνος, ἐφάμιλλος τοῦ
Βούσα καὶ ἄλλων περιωνύμων τοῦ εἶδους τούτου ἀν-
δρῶν.

Τὸ ἐξῆς περὶ αὐτοῦ ἀνέκδοτον διηγοῦνται ἐσχάτως.
Κύριός τις εἰσέρχεται εἰς ἓν καφενεῖον τῆς πό-
λεως Μολέν.

— Παληκάρι ! φέρε με ζῦθον, κραυγάζει.

Καὶ ὁ ὑπηρέτης λαβὼν φέρει καὶ θέτει ἐπὶ τῆς
τραπέζης κοτύλην ζύθου.

Ἄλλ' ὁ ξένος λέγει πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

— Δὲν σ' ἐζήτησα σοῦ μάδα ν, ἐζήτησα ζῦθον.

Ὁ ὑπηρέτης θαυμάζων ὅτι ἐσφαλὲν ἐξ ἀπροσεξίας,
σπεύδει μετ' ἀκριβῆ παρατήρησιν νὰ φέρῃ ἐτέραν κο-
τύλην ἂν καὶ εἶχεν ἰδῇ πρότερον ὅτι ἔχουσε ζῦθον εἰς
τὴν κοτύλην· ἀλλ' ὁ ξένος κραυγάζει·

— Μὰ πρόσεχε, παρακαλῶ, κύριε, μὲ φέρῃς βυ-
σι ν ἄ δ α.

Ὁ ὑπηρέτης παρατηρεῖ τὸ ποτήριον καὶ βλέπει ὅτι
τωρῶντι περιεῖχε ποτὸν βυσίνου· μένει ἐμβρόντητος καὶ
παράφορος καὶ κυττάζει τοὺς πόδας τοῦ ξένου, μὴ ἀ-
νακαλύψῃ ἐπ' αὐτῶν ὄνυχας διαδόλου.

— Εἴσαι λοιπὸν ὁ διάβολος μεταμορφωμένος,
λέγει.

— Σὲ βεβαιῶνω, ὅτι ὄχι, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ ξένος.

— Τίς εἶσαι λοιπὸν, κύριε ;

— Τίς εἰμι ;

— Ἐ. εἶναι, εἰπέ τις τῶν περευρεθέντων. εἶναι ὁ
Κόνος, ὁ θαυματοποιός.

Ὁδοιπορῶν ἐν Ταρταρίᾳ Δερβίσης τις ἔφθασεν
εἰς τὴν πόλιν Βάλκ καὶ, κατὰ λάθος, ὑπῆγεν εἰς
τὸ βασιλικὸν Παλάτιον ἐκλαβὼν αὐτὸ ὡς δημόσιόν τι
Ξενοδοχεῖον. Παρατήρησας ἔνθεν κακεῖθεν, εἰσῆλθεν
εἰς μακράν τινα στοὰν καὶ ἀποθέσας τὴν πήραντου,
ἤκλωσε τὸν μικρὸν του τάπητα διὰ νὰ ἀναπαυθῇ,
κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν· ἐν τοιαύτῃ
διατελῶν θέσει παρατηρήθη ὑπὸ τινων βασιλικῶν
σωματοφυλάκων, οἵτινες ἠρώτησαν αὐτὸν τί ἐξῆτει
εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· ὁ Δερβίσης ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς,
ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ περάσῃ τὴν νύκτα του εἰς τὸ Ξε-
νοδοχεῖον αὐτό· οἱ φρουροὶ εἶπον εἰς αὐτὸν τότε μετ'
ἀγανακτήσεως καὶ θυμοῦ ὅτι, τὸ οἶκμα αὐτὸ δὲν ἦτον
ὡς τὸ ἐξέλαβε Ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ τοῦ βασιλέως
Ἀνάκτορον· ἐν τῷ μεταξύ τῆς λογομαχίας ταύτης
εἴτιχε διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ βασιλεὺς αὐτός, καὶ ἐννοή-
σας τὸ λάθος τοῦ Δερβίση, εἶπεν αὐτῷ. Πῶς εἶναι
δυνατὸν νὰ ἦσαι τόσον μικρὸς ὥστε νὰ ἐκλάβῃς τὸ
Παλάτιον ὡς Ξενοδοχεῖον δημόσιον, ἐνῷ ὑπάρχει το-
σαύτη μεταξύ τούτου καὶ ἐκείνου διαφορὰ ; Μεγα-
λειότατε, ὑπέλαβεν ὁ Δερβίσης, δότε μοι τὴν ἄδειαν
νὰ ἐρωτήσω τὴν Ὑ. Μεγαλειότητα εἰς μίαν ἢ δύο ἑρω-

τήσεις. Ποῖοι ἐκατοίκησαν εἰς τὸν οἶκον τούτον ὅτε
τὸ πρῶτον ὠκοδομήθη ; οἱ προγονοὶ μου, ἀπήντησεν
ὁ Βασιλεὺς. Καὶ τίς ἦτον ὁ τελευταῖον κατοικήσας
ἐν αὐτῷ ; ἐπανελάθεν ὁ Δερβίσης. Ὁ Σεβαστός μου πα-
τήρ, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Καὶ τίς οἰκεῖ τῶρα εἰς
αὐτὸν ; λέγει ὁ Δερβίσης. Ὁ Βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ἐγὼ ὁ
ἴδιος. Καὶ τίς ἐρωτᾷ πάλιν ὁ Δερβίσης, θέλει ἐνοικήσῃ
ἐνταῦθα μετὰ τὴν Μεγαλειότητά σας ; Ὁ Πρίγκιψ υἱὸς
μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἄ ! Μεγαλειότατε, λέγει ὁ
Δερβίσης, οἶκος ὅστις ἀλλάσσει τόσον συχνὰ τοὺς ἐ-
νοικοῦντας καὶ δέχεται ἐκ διαδοχῆς τοσοῦτους ξένους,
δὲν εἶναι ἀνάκτορον, ἀλλὰ ξενοδοχεῖον.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΝΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Γέρων τις καὶ μικρὸν παιδάριον ἔφερον ὄνον εἰς
πλησίον τοῦ χωρίου των γενομένην πανήγυριν ἵνα
πωλήσωσι αὐτόν. Διαβάτης τις ἰδὼν αὐτοὺς εἶπε· τί ἀ-
νόητος ἄνθρωπος εἶναι αὐτός νὰ κουράζεται πεζὸς
μετὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ ὁ ὄνος του νὰ πορεύεται
ἀνευ φορτίου. Ἀκούσας ὁ γέρων τοῦτο, ἔβαλε τὸ παι-
δίον του ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ αὐτὸς παρεπορεύετο πλη-
σίον. Τί εἶν' αὐτὰ, λέγει ἕτερος ἄνθρωπος εἰς τὸ παι-
δίον, δὲν ἐντρέπεται νὰ πηγαίνει ἐσὺ ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ
ὁ πατήρ σου νὰ σ' ἀκολουθῇ πεζὸς ἐνῷ εἶναι γέρων
καὶ ἀδύνατος ; Τὴν ἐπίπληξιν ταύτην ἀκούσας ὁ γέρων
κατέβασε τὸ παιδίον καὶ ἀνέβη αὐτὸς εἰς τὸν ὄνον.
Ἰδὲ ἐκεῖ, λέγει, τρίτος τις ἀπαντήσας αὐτοὺς, ὁ δ-
κνηρὸς αὐτὸς κρονόληρος ὁδεύει ἐπὶ τοῦ ζώου του,
ἐνῷ τὸ ταλαίπωρον τὸ παιδάριον ἀπέκαμε σχεδὸν περιπα-
τοῦν. Ἄμα ἤκουσε τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ γέρων, ἐ-
πῆρε καὶ τὸ παιδίον του ἐπὶ τοῦ ὄνου ὀπισθεν του, καὶ
ἐπροχώρουν ἀμφοτέροι ἐποχούμενοι. Σὲ παρακαλῶ γέ-
ροντα μου, τὸν ἐρωτᾷ τέταρτος τις ἄνθρωπος, ὁ ὄνος
αὐτὸς ἰδικός σου εἶναι ; μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ γέρων.
Κανεῖς δὲν ἤθελε πιστεῦσαι τοῦτο, ἐπανελάθεν ὁ ἄν-
θρωπος, ἐλέσων πόσον ὑπερβαρύνει τὸ ἄθλιον τοῦτο
ζῶον ἀσπλάγχχνως. Καλλίτερα θὰ ἦτον σὺ καὶ ὁ υἱός
σου νὰ ἐφέρετε ἐπ' ὤμων τὸ δυστυχὲς τοῦτο ζῶον,
παρ' αὐτὸ ἀμφοτέρους σας· ἂς κάμωμεν καὶ τοῦτο εἶπεν
ὁ γέρων διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ δια-
βάτου· καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ ὄνου μετὰ τοῦ τέκνου του,
ἔδεσαν τὰ σκέλη αὐτοῦ καὶ διὰ τινος μοχλοῦ ἐπροσπά-
θουν νὰ φέρωσι τὸ ζῶον ἐν ὤμου ἀμφοτέροι εἰς τὴν
ἀγοράν. Τοῦτο δὲ ἐφάνη τόσον παράξενον, ὥστε συνη-
θροίσθη περὶ τοὺς κοιμίζοντας τὸν ὄνον ἅπειρος ὄχλος
καὶ ἐγέλων ἄσβεστον γέλωτα, τοῦτο δὲ ἔλαβε χώραν
ἐνῷ διέβαινον οἱ ὀνοφόροι γέφυραν τινα ὅτε ὁ πεπεδη-
μένος ὄνος στενοχωρηθεὶς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς περι-
ποήσεως τῶν κυρίων του, ἐκοψε τιναχθεὶς τὰ σχοινία,
μὲ τὰ ὁποῖα ἦτον δεμένος καὶ ἐκυρῶν τῷ μοχλοῦ,
ἔπεσεν ὀλισθήσας εἰς τὸν ὑπὸ τὴν γέφυραν ὀρμητικὸν
ποταμὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ ρεύματος παρασυρθεὶς ἐπνίγη·
ὁ δυστυχὴς γέρων ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια ἀπελπισμέ-
νος καὶ ἐντροπισσμένος, διότι θέλων νὰ γίνῃ ἀρεστὸς
τοῖς πᾶσι δὲν ἤρρεσεν εἰς οὐδένα καὶ ἀπώλεσεν ἐν τῇ
μεταξὺ καὶ τὸν ὄνον του.